

Johanna Auranheimo

PAHIT TAVAT

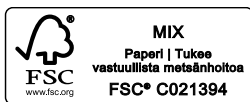
Tammi

Johanna Auranheimo

PAHAT
TAVAT

(1933)

TAMMI · HELSINKI

Ensimmäinen painos
© Johanna Auranheimo ja Tammi 2025
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-952-04-7412-6
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@tammi.fi

Mä + Riia

se mitä oli

Muutaman kuukauden synkkä tauko päättyy tänään. Aika on kypsä. Laitan mun profilin taas näkyväksi:

Oona, 20

Asuu paikassa Amsterdam

salty candy spicy food sour drinks sweet people

suomenlippuemoji

Ensimmäinen kuva:

Mä Eiranrannan kalliolla tuulisena kesäiltana huppapissa kädessä Blancin bisse, aurinkolasit otsalla ja sormissa hopeisia sormuksia.

Toinen kuva:

Mä ja mun lukiokaverit taloyhtiön kattoterassilla Kalliossa, mä nauran huolettomasti mutten kuitenkaan liian remakasti, kädet kiristää löysää ponnaria takaraivolla, bikinien yläosan alta kuultavan paidan läpi pilkottaa tahallisesti mun uus kylkitatska, sana *lupa* yksinkertasilla tikkukirjaimilla.

Kolmas kuva:

Selfie, vakava ilme, pää vähän kallellaan ja suu raolleen, huulipunaa, vanha hevosenkenkäseptum ja vasta-leikattu verho-otsis, vähän sotkuset hiukset ja solisluut näyttävä narutoppi, kämppiksen kanssa hankitun bestiskorun toinen puolikas.

Neljäs kuva:

Mä mun ja mun kämppiksen vessan ovella vihasen näkösenä kädessä vessapaperirullan hylsy ja mun kämppiksen Crocsit jalassa.

Onnea matkaan huolellisesti kuratoitu Oona. Se, joka on valmis tapaamaan jonkun.

Helvetin kuuma. Sekä sää että Riia.

Pilvettömältä taivaalta paahtaa elokuinen iltapäiväaurinko. Istutaan pajun kosteessa varjossa, ja lammen reunalla käyskentelee muutama sairaan ruma lintu. Eilisen, tokkuraisen ja pilvenkärysen googlesession päätteeksi ne paljastui egyptinhanhiksi.

Revin suojamuovin kookospalarasiasta ja kurotan ottamaan tryffelisipsipussin selkäni takaa Athenaeum Boekhandelin kangaskassista, jonka sain kaupanpäälliseksi, kun ostin toissapäivänä ekat kurssikirjat.

”Mun tekee kyl mieli nyt skoolaa”, sanon. ”Tai pitäskö sanoo *proostaa*.”

Riia ojentaa mulle Desperadosin. ”Eiks se lausuta enemmänki ’proust’?”

”Älä jaksa hei oikeesti.”

Kaivan kangaskassista avainnippun, josta on hiljattain tullut kahden avaimen ja yhden pullonavaaja-avaimenperän verran painavampi. Korkkaan kysymättä Riiankin pullon.

”Meijän vitun ihanalle kämpälle”, se sanoo juhlallisesti ja katsoo mua aurinkolasiensa takaa. ”Sit kans sille et mul on näin siisti uus bestis ja sille et me asutaan ulkomail ja sille et meil on edessä kolme ihan saatanan upeeta vuotta.”

Kilistetään ja mä otan huikan.

”Ihan hulluu et viel silleen – mitä? – kaks viikkoo sit oltiin jotain epämääräsii kaverinkavereit”, pohdin ja oikaisen sääret nurtsille. ”Ja nyt oot tyyliin yks mun elämän tärkeimmist tyypeist ja meil on yhteinen hima Amsterdamis.”

”En tiää mis olisin ilman sua”, Riia sanoo ja koskettaa mun käsivartta.

”Älä viiti pehmittää mua”, tokaisen vitsillä. ”Oon kovis.”

”Etpäs, vaan nimenomaan *söpö* ihminen.”

”Sä oot hirvee.”

Riia hymyilee ja yhdistää puhelimensa pieneen matkakajariin. *Sundress* alkaa soida aavistuksen säristen helteessä. Asetun selinmakuulle ja katselen Riiaa, kun se kaivaa laukustaan grainderin, valkasemattomat paperit, tippinipun ja pienen minigripin. Hyvälaatunen, paksukankainen valkoinen iso t-paita, mustat pyöräilyshortsit, valkoset sukat ja Docsit, ajelemattomat, paikoin tatskatut sääret, mustat RayBan Mega Wayfarerit ja pehmeesti taakse suitut, tummat lyhyet hiukset, jotka taipuu aavistuksen korvan alle, pieni korvarengas.

Kuumuus väreilee sen ympärillä. Se on huoleton ja helppo. Itsevarma, muttei ylimielinen. Vetää puoleensa.

Toisessa ajassa, takakireemmässä ja järjestäytyneemmässä paikassa olisin aivan kauhuissani siitä, että puolet opintolainasta uppos takuuvuokraan, ekaan vuokraan ja välityspalkkioon.

Riia nuolaisee paperin liimapintaa. Sytkäri naksahtaa, savukiehkurat täyttää meitä ympäröivän ilman, kiemurtelee auringonsäteissä.

Uudessa, pehmeässä elämässä ei ole huolelle sijaa.

”Mikä sai sut päätyämään välivuoteen?” kysyy mun viereen asettunut luxemburgilainen kaheksantoista-vuotias, jolla on helteelläkin päässä lehmäkuosinen huopahattu ja jalassa käärmeennahkakorkosaappaat. Sen nimi on Margaux, ja aluksi juttua tulee vaikka millä mitalla, mutta sitten sille valkenee, että oon sitä kaksi ilmeisesti liian kriittistä vuotta vanhempi.

Meinaan tyrskähtää mutta kerään itseni. ”Siellä mistä mä olen kotoisin yliopistoon on vaikeampi päästä. En varsinaisesti päätenyt mihinkään. Ajelehdin vain.”

Kandiopinnot alkaa Walt Whitman -analyysillä ja ikävällä tajuamisella mun akateemisen enkun tasosta. Seminaarihuone on täynnä kansainvälisiä opiskelijoita, jotka vaikuttaa kaikki tulevan diplomaattiperheistä ja IB-kouluista ja jotka asuu porukoidensa piikkiin joko kalliissa opiskelijamajotuksissa tai yksityisissä kämpissä keskustan alueella. Teen epämääräisiä muistiinpanoja Docsiin ja tutkin toisella välilehdellä seminaarin teemojen voimistaman ilmastoahdistuksen puskemana maareittejä Suomeen.

”Ihan tosi”, Margaux taivastelee tauolla lehmä-cappuccino ja -croissant kädessään, kun kerron olevani vegaani. ”Eli et syö edes juustoa?”

Ilmeisesti muualla Euroopassa on vielä ihan normaalia vetää surutta eläinperäistä ruokaa.

Otan automaattikahvin mustana ja hymyilen huvittuneesti. ”En edes juustoa.”

Kun etsiydytään takasin luokkaan pitkin oudon rakennuksen sokkeloisia käytäviä, Margaux vaatii saada

lisätä mut orientaatioviikolla perustettuun WhatsApp-ryhmään, jonka nimi on Books&Blunts. Kuulemma sinne tarvitaan vähän kypsempää energiaa.

Kohtaamiset opiskelukavereiden kanssa seminaarin jälkeen horjuttaa mun ikäidentiteettiä ja saa mut kaipaamaan kipeesti Riiaa. Kävelen Dam Squaren läpi nelosratikan pysäkille. Pulut lentää ympäri aukiota siistissä kaaressa.

Jyrkät portaat johtaa kotiovelle. Birkkarit jää kalustamattomaan eteiseen, kun maleksin keittiöön. Katson hetken ulos kadulle yrittäen sisäistää sitä, että tässä on nyt mun miljöö ja mun elämä. Vanhan puun oksat hipoo ikkunalasiasia, punanen pyörätie rahisee renkaitten alla, vastapäisen talon nuori mies tupakoi erkkerillä ja koirat kävelee vapaina.

Maisema kutsuu mua unohtamaan kaiken taakse jätetystä kotimaasta. Loskaisen sisäpihanäkymän keltasine muovinkeräyksineen ja väkipakolla syrjäänsyötyt muistonriekaleet.

Kuljeskelen tyhjässä asunnossa. Meillä ei oo mitään. Siis niinku yhtään mitään tavaroita. Paitsi sohva, joka ostettiin edellisiltä asukkailta, koska ne ei jaksaneet kantaa sitä portaita alas.

Asetun sohvalle tinderöimään. Koukkuunnuin sovellukseen taas välittömästi ja kuvittelin, et tällasessa raikkaassa eurooppalaisessa pääkaupungissa mun taipailukuviot suorastaan kukoistais ja mä istuisin joka viikko jonkun ihanan natuviinibaarin terdellä heilauttelemassa hiuksia viettelevästi ja juomassa oranssia viiniä.

Sen sijaan oon maannut lähes jokaisessa Amsterdamin puistossa valkkari- ja/tai pilvipäissäni paraskave-

roitumassa mun varatun kämppiksen kanssa, jota ilman en yhtäkkiä osaa kuvitella voivani elää.

Riialta viesti. oisin lähös nyt RECiltä! nähäänks jossain terdellä? tarviin ehkä drinksulaisen

Vastaan: sarphaat ? siel oli halpa aperol

Ja: riia. mikä vittu on "drinksulainen"??

Auringonlasku värjää ikkunat vaaleanpunaisiksi kadun toisella puolella. Ulkoa kuuluu ratikan äänet ja pyöränkellot, vislausta ja elämää. Illat tuntuu täällä pehmeemiltä, lämpimämmiltä ja vähemmän yksinäisiltä.

Makailen mun uudella 140-senttisellä patjalla ja roikun puhelimessa mun entisen kämppiksen Taran kanssa. Se muutti opiskelemaan Lontooseen ja on jo ehtinyt saada ties kuin monta uutta kaveria.

Mä vuorostani oon vaan Books&Bluntsin hiljainen sivustakatsoja.

”Nii millast jengii siel sun ylipistos sit on?” Tara kysyy.

Huokaisen. ”No siis aik sellast jotenki teinii ku iso osa on sillee kaheksantoistvuotiait. Yks kakskytyksvuotias vaihtariki kutsu itteään porukan mummiks. Ihan kauheeta.”

”Kuulostaa kyl aik pahalt joo”, Tara myötäilee. ”Mites teijän hima? Onks teil vihdoin jotain kalusteita?”

”Me tilattiin just patjat Lidlist”, kerron. ”Ja sit löydettiin tost kadult ruokapöytä ku tääl ilmeisesti jätetään huonekalui vaan roskisten viereen.”

Tara tuhahtaa. ”Eli ette nuku enää yhes olkkaris?”

”Ei nukuta. Kui?”

”No ku mä vähän pelkäsin et teille rupee muodostuu joku symbioosi. Tai et ei oo kumminkaa ihan tervettä vihkiytyy vaan yhteen tyyppiin tolleen heti alkuun.”

Käännyn mahalleni, rinnassa kuplii orastava ärtymys. ”Ootsä varma et sä oot oikee ihminen luennoi-

maan mulle symbioosista? Siit ei oo kauheen kauaa kussul oli vahingos pääl mun pikkarit.”

Tara nauraa. ”Oot kyl oikees. Tuntuu vähän oudolt ettei asuta enää yhes.”

Ollaan hetki hiljaa.

”Ja hei muutes. Oon täs miettiny”, se jatkaa varoen. ”Ootteko puhunu Riian kaa siit jutust? Tai et tietääkse se mitä sillon kevääl kävi? Ku vois tavallaan olla tärkeetä et –”

Keskeytän sen nopeesti. ”No ei, enkä mä nyt tiä miks vitus mun pitäs rupee jauhaa siit jokaiselle vitun vastaantulijalle.”

Eteisestä kantautuvat paljaiden jalkojen lätsähtelevät juoksuaskeleet keskeyttää mut. Riia törmää sisään huohottaen ja järkyttyneen näkösenä. Kohotan sille kulmiani.

”Koputa, hullu”, tokaisen.

”Onski. Nyt on paha tilanne. Tääl on vittu hiiri.”

Ponnahtan istumaan. ”Mitä?”

”Kuka on *Onski?*” kuuluu Taran halveksuva ääni kamarista.

Riia läimäisee oven kiinni, syöksyy mun luo ja tempaisee puhelimen mun kädestä. ”Tara, sä oot ihana, mut tääl on hätätilanne.”

”Mäpä jätän teijät rauhaan”, Tara sanoo kyllästyneesti.

”Soitan sulle takas ihan just”, sanon, päätän puhelun ja käännyn katsomaan Riiaa huvittuneena, mut myös salaa aika kauhuissani. ”Otetaan nyt ihan rauhallisesti. Mis se hiiri oli?”

”Keittiössä.”

”Hyi vittu.”

”No älä!”

”Mitä se teki?”

”Emmä tiä, vipels hellan takana ja kuhis tiskikoneen johdolla.”

”Haluuksä et mä tuun kattoo?”

”Emmä sinne yksinkää mee.”

Nousen seisomaan ja ojennan sille käteni.

”Tuus nyt sit”, sanon. ”Kerta mä oon joku vastuuhenkilö tässä huushollissa.”

Riia tarttuu mun käteen ja mä kiskasen sen pystyyn. Tiskipöydällä on hiirenkakkaa, mennään sohvalle piehtaromaan inhosta ja sit päätetään ottaa lasit viiniä kriisin nimissä, enkä mä muista soittaa takasin Taralle.

Illan tullen päästän Riian mun viereen nukkumaan, koska mun huone on kauempana keittiöstä, eikä se halua herätä yöllä hiirten räpistelyyn.

Riia katsoo mua hämärän läpi kujeilevan kiinteesti, mutta vailla pienintäkään vilppiä.

”Muru, kyl tästäki selvitään”, se kuiskaa.

Istutaan naapurikorttelin kahvilan yläkerrassa läppärit auki. Riia lähti alakertaan hakemaan uutta juomaa ja mä oon vaivihkaa Tinderissä. Venkslaan ikähaarukan kanssa ja laitan hetkeksi miehet pois ja sit takasin.

”Eiks lähe?” kuuluu Riian ääni mun takaa.

Hätkähdän ja läimäytän puhelimen näyttö edellä pöytään. Riia katsoo mua huvittuneesti jääamericano kädessään.

”Älä säikäyttele”, läksytän. ”No ei lähe. Ehk mus on jotain vikaa.”

Riia istuu alas ja nojaa rennosti taaksepäin tuolis-
saan. ”Sus ei oo mitään vikaa. Oot arvotuksellinen mut
sit oikeesti vähän hassu. Hyvä catchi.”

”Hirmu kiva.”

Tökin pehmenneellä pahvipillillä kaurajäälaten pie-
niksi sulaneita jääpaloja lasin pohjalla.

”Mitä sä haluat syödä tänään?” kysyn poissaolevasti.

Riia nostaa katseensa ja hieroo meikkaamatonta sil-
määnsä linssin alta. ”Tilataanks jotain? Jos et kerran
mee jolleki treffeille.”

”En mee”, tokaisen. ”Mut vähän nihkee ehk tilaa
taas. Koht mul ei oo enää yhtää rahaa.”

Riia näyttää mielteliäältä. ”Mut ei kyl enää yhtää hu-
vittais vetää sitä höttöö mitä ollaa tähän asti syöty. Et
ehk pitäs vaa ryhdistäytyy ja ruveta laittaa sillee *oikeet*
ruokaa.”

Lasken katseeni takasin näyttöön. ”No must on kyl
vähän turha tollee arvottaa ruokaa. Tai et joo ookoo, tääl
on tullu syötyy aik paljon valkost leipää, mut mitä siitä.”

Riia katsoo mua tutkivasti. ”Ai puhunks mä sust jotenki toksisesti syömisestä?”

Mä kohautan olkiani ja tunnen punastuvani. ”No voishan sitä aina puhuu neutraalimminki.”

Riia kurottaa pöydän yli ja laskee kätensä mun kädelle. ”Okei. Anteeks. Mä lupaan kiinnittää enemmän huomiota jatkossa. Ja mä arvostan tosi paljon sun palautetta ja oon kiitollinen siitä et puhut suoraan.”

Väännän hymyn. ”Kaikki hyvin.”

Mennään kauppaan, kun Riia on juonut toisen kahvijuomansa. Kävellään Albert Heijnin käytävillä ja päivitellään taas, miten paljon halvempaa täällä on ku Suomessa. Riia kyykkii lattianrajassa vertailemassa paksoipusseja ja höpöttää vegaanisen korealaisen ruoan epäautenttisuudesta.

Katson sen polvia, jotka työntyy kiinni paksujen farkkujen kankaaseen, lahkeista pilkottavia kapeita nilkkoja ja päällä androgyynisti roikkuvaa hupparia. Se on niin queer, niin mun alavatsa- ja reisiläskipaineilun ja blondattujen latvojen kakshaarasten kyttäämisen yläpuolella, vaivattomasti hyväihoinen ja lihaksikas, yksiselitteisen itsevarma. Se tuskin itkeskelee vaatekaapin edessä toista tuntia, kun kaikki kirpparirievut tuntuu kinnaavan vääristä paikoista ja paljastavan kehon vähiten mairittelevat muodot.

Mua alkaa nolottaa se, miten normatiivinen oon siihen verrattuna. Sen olemus on vaivattoman uskottava, kun taas mun alati epäuskottavan ulkokuoren eteen on nähty hirveesti päivittäistäkin vaivaa ja tuskailua.

Kierrän ruokakauppaa Riian kannoilla epävarman hötönsyöjän laskelmoiduin liikkein.

Luulin, et olin jo päässy yli tällasesta.

”Must tuntuu ettei mua oo ikinä ahistanu näin vähän”, päästän suustani.

Istutaan olkkarin ikkunalaudalla ja roikotetaan jalkoja kadulle. Perjantain auringonlaskun oranssi kajo painuu kadun päässä horisonttiin ja pyörätie hehkuu tummanpunaisena, hihnoista vapaat koirat kulkee säyseinä ostoksia kantavien omistajiensa perässä.

Riia katsoo mua ja hymyilee. ”Hei, ihana kuulla.”

Elämä on alkanut asettua vakiintuviin, tyydyttäviin uomiin. Amsterdamiin, de Pijpiin, Riiaan. Riiaan, jointtiin, Oonaan. Pyhiin kolminaisuuksiin.

”Ota vaan kunnia jos haluat”, sanon muka vitsillä.

Tuntuu hyvältä ja oikeeltakin. Pehmeeltä, kivalta ja lämpimältä. Salaiselta ja selkeältä.

Kadulta nousee grillikanan, pilven ja ranskisten viettelevä tuoksu, joka on meille lenkkimakkaran, rasvattoman maidon, hunajamarinoitujen kanafleiden ja maitorahkan maan kasvateille aivan käsittämätön aistielämys.

Riia ojentaa palavan jointin mulle. ”Totta kai mä otan. Onks sul sit todettu ahdistusta?”

Pudistan päätäni. ”Joo. Tai siis ei. Siis on ahdistusta mut ei mitään diagnoosii tai nii. Mun tähänastinen misio on vältellä terapiaa niin kauan ku mahdollista.”

Riia kurtistaa kulmiaan. ”Miks?”

Kohautan olkiani. ”En oo valmis. Olis vaan julkisen puolen pienten almujen tuhlausta. Menis kymmenen lyhytterapiaistuntoo hukkaan ku en sais suutani auki.”

Riia katsoo mua toruvasti. ”Kyl varmasti saisit. Riittää et alat puhuu lapsuudesta. Sielt sitä sit rupeeki jo tulee.”

Tuhahdan. ”Ei tartte ees mennä niin kauas.”

Riia on sanomaisillaan jotain, kun sen puhelin soi. Sen tyttöystävä soittaa FaceTimea.

”Ihan sekka.”

Riia säntää huoneeseensa, josta alkaa välittömästi kantautua kovaäänistä hekotusta.

Laitan Riialle WhatsAppissa viestin. mul on viel täs luettavaa huomiseks nii hyvää yötä

On mulla oikeestikin Foucaultia kahlattavana. Ei voi aina vaan päihtyä Riian kanssa.

Riia vastaa. okei... :(

Ikävin ja itsekkäin puoli musta on huojentunut. Riia-kin kaipaa mun seuraa eikä vain toisin päin.

Iltapäivä kääntyy illaksi, kun istutaan ratikassa matkalla Westiin.

Riia röhnöttää penkissä päällään yksinkertasen huoltomasti vain siniset Levis 501:t, laadukas harmaa huppari ja Martensit. Mulla on höhlä fiilis siitä, miten pitkään ja hartaasti valitsin mun vaatteita. Päädyin valkoseen yksiolkaimiseen toppiin, mustaan isoon bleiseriin ja mustaan minihameeseen. Meikkasinkin vähän liikaa ja menin tekemään rajaukset.

Toisaalta Riia sanoi ennen lähtöä, et näytän kivalta.

Riian lukiokaveri on käymässä Amsterdamissa ja ehdotti tapaamista. Mut pyydettiin jalosti mukaan. Kohteliaisuuden nimissä hyväksytty kutsu tuntui yllättävän merkittävältä sosiaaliselta ponnistukselta, mikä saa mut pelkäämään orastavaa henkistä alamäkeä.

Ollaan vähän etuajassa.

”Onks siel sitä Funky Falconin ipaa?” Riia kysyy, kun hipelöin *menukaartia*.

Istutaan vierekkäin markiisin suojissa lämpölampun pehmeänpunasessa valokehässä.

Kohautan olkiani. ”Emmä kattonu ku aattelin tilaa viinii.”

Riian lukiokaveri on ihan mukava, mutta vähän teenäinen ja näyttää kaikessa eksentrisyydessään lähinnä 2000-luvun alun virpojalta. Aina vähän väliä Riia silittelee mun yläselkää ja varmistaa virpojan ollessa vessassa, että mulla on kaikki hyvin.

”Jatkettaisko johonki puistoon?” virpoja ehdottaa ja tutkii Google Mapsia. ”Tohon Vondelparkiin kävelis

vaan parikyt minsaa ja matkal vois hakee jostain viini-pullon.”

Maksetaan lasku. Astelen Riian kannoilla vastentahtosesti Dirkiin. Valitaan halvin valkkari ja suunnataan hämääjän puistoon. Istutaan riviin penkin selkänojalle ja korkataan pullo. Olisinpa ottanut jonkun välikerroksen. Luulin, et oltais koko ilta baarissa niinku aikuiset ihmiset.

”Mul on hirvee kusihätä”, sanon ällömakea viininmaku kurkussa. ”Etin jonku puskan.”

Riia nuolaisee työn alla olevan jointin liimapintaa. ”Älä mee kauas jooko.”

Luon siihen huvittuneen, toruvan katseen. ”Okei, faija.”

Etsiydyn lähistöllä kahiseviin pimeisiin puskiin. On oikeesti kylmä, ja halpa viini särkee ohimoissa. Palaan penkille, jolla Riia ja virpoja hihittelee silleen, että mussa herää välittömästi kiusallinen mustasukkasuus. Istun Riian viereen ja lasken käsilaukun kenkieni väliin.

Sitten.

”Sun vuoro.”

Flekki naksahdaa ihan mun silmäkulmassa. Äkkinäinen liike, liekin välähdys hämärässä ja Riian liian rento virne jysähtää mun näkökentän reunalle välittömänä vaarana, joka saa mut väistämään sellasella vauhdilla, että putoan penkiltä.

Sora raapaisee sukkikset rikki, kostea nurtsi jättää multaiset rannut kämmentyviin.

Riia on mun vieressä sekunneissa. ”Anteeks, Oona, anteeks ihan kauheesti, ooksä ok?”

Adrenaliinikyynleet nousee kurkkuun.

Nielen ne ylpeyttäni, mut ääni värisee silti. ”Riia, mitä vittuu?”

Se auttaa mut pystyyn ja yrittää putsata mun vaatteita, mutta mä sysään sen kauemmas.

”Oon ihan tosi tosi pahoillani”, se hosuu. ”Anteeks ihan sikana oikeesti, toi oli tosi harkitsematonta.”

Katson sitä epäuskoisesti ja pettyneenä.

Sen silmät kostuu. ”Mä en oikeesti yhtään tarkotanu.”

Virpoja tarkkailee meitä vähän kiusaantuneena.

”Mä meen nyt kotiin”, ilmoitan kylmästi. ”Pitäkää hei vitun hyvä ilta.”

Sit käännyn ja lähden ihan oikeesti tieheni lenkkarit soratiellä raivokkaasti rahisten.

Eikä Riia edes huuda mun perään.

Kävelen koko neljäkymmenen minuutin matkan himaan. Hieraisen heinäkuussa otettua kylkitatskaa, jonka merkitys muuttuu epäreiluksi syytökseksi Riiaa kohtaan.

Lupa luottaa. Lupaa pitää kysyä. Kaikki luvat tuli ja meni ja nyt hävettää.

Muistot nostaa väistämättä päätään, enkä mä pysty enää torjumaan niitä.

Kotiin päästessäni avaan läppärin, googlaan puolen vuoden aikana liian tutuiksi tulleet sanat:

kondomi pois kesken yhdyntää rikos

Sun ei pitänyt olla mun ihminen, ajattelen. Silti sä oot.

Oona jättää ikävät muistot taakseen ja lähtee opiskelemaan Amsterdamiin. Kaupunkiin on muuttanut myös suomalainen Riia, josta tulee sekä Oonan kämppis että läheinen ystävä. Elinehdoksi muodostunutta yhteyttä kuitenkin koetellaan, kun kuvioihin astuu vetovoimainen Rumi, joka vie Oonalta jalat alta. Kun pandemia seisauttaa yhteiskunnan, joutuu Oona keskelle jännitteidentäyteistä ihmissuhdesotkua.

Johanna Auranheimon toinen romaani on suora mutta toiveikas kertomus katoavista mahdollisuuksista ja nuoruuden valinnoista kauaskantoisine seurauksineen. Myrskyisää kolmiodraamaa sävyttävät sukupolvikokemuksiksi muodostuneet mielen-terveyden teemat ja kuvaukset ajasta, joka jätti jälkensä koko maailmaan.

www.tammi.fi

9 789520 474126

84.2

ISBN 978-952-04-7412-6

Kansi: Laura Lyytinen